

Ivona Đapić: Naslijeđe hrvatskog branitelja u životu i sportu!

Autor **Dubravka Kovačić** - 24/11/2025

Ivona Đapić ime je koje se u posljednjih nekoliko godina sve češće pojavljuje na hrvatskim kuglačkim natjecanjima. Svojim rezultatima i upornim radom u sportu, ali i snažnim obiteljskim vrijednostima, Ivona je postala primjer predanosti i discipline. Kroz razgovor s njom otkrivamo kako se razvijala njena ljubav prema kuglanju, kako balansira sport i privatni život, te kakav utjecaj je na nju ostavio njen otac, hrvatski branitelj, čije naslijeđe Ivona ponosno čuva i prenosi dalje.

“Rođena sam na Badnjak 1996. godine. U obitelji sam drugo dijete; prvi je moj brat Domagoj, koji je stariji otprilike dvije godine, pa je rođen tijekom Domovinskog rata. Tata je svoj ratni put završio s nas dvoje. Ja sam bila „šećer na kraju“. U obitelji smo nas dvoje djece – brat i ja. Školovala sam se u svom rodnom gradu. Pohađala sam osnovnu školu koju sam završila bez većih problema, a potom i srednju školu. Već u djetinjstvu bila sam znatiželjna i voljela učiti nove stvari. Iako sam bila mlađa od brata, često smo zajedno istraživali i igrali se, pa smo dijelili mnoga iskustva iz odrastanja. Od malena sam s bratom dijelila mnoga iskustva i igre. Iako je stariji, uvijek smo bili bliski i podržavali se. Tata je bio prisutan u našim životima, iako je njegova ratna priča dio obiteljske povijesti koja nas je oblikovala.”,

predstavlja se Ivona kroz dozu humora i vječni osmijeh na licu. Mlada i zanimljiva osoba kojoj je lako pristupiti i s kojom je jednostavno postati prijatelj.

Škola? To uvijek pitamo sve mlade ljude?

“Osnovnu školu sam pohađala u Novoj Gradiški, prvo u Lovraku, jer smo živjeli na Urijama. Tamo sam pohađala prva četiri razreda. Posebno pamtim učiteljicu Đurđicu Trupinić koja nas je, kako kažu, doslovno odgojila, ostala je svima u sjećanju i meni osobno zapečaćena kao važan dio školskih dana. Do četvrtog razreda išla sam u Lovrak, a potom smo se preselili na Slavču, pa sam završila preostale razrede u Ljudevitu Gaju. Brat je ostao u Mato Lovraku jer je imao još godinu dana, pa nije imalo smisla da se preseli iz jedne škole u drugu. U Gaju su mi ostala u sjećanju lijepa prijateljstva, te nastavnik Tihomir Kudra, s kojim se i danas, kad se sretnemo, rado prisjetimo starih dana. Školski dani su bili ispunjeni lijepim uspomena i druženjima; nije bilo drame ili nekih problema. Da mi je danas vratiti se u osnovnu školu, bila bi to idealna prilika jednostavno uživati u školi, u učenju i druženju, bez briga odraslih.”

Nastavili ste obrazovanje u Novoj Gradiški?

“Nakon osnovne škole, srednju sam pohađala u Elektrotehničkoj i ekonomskoj školi Nova Gradiška, smjer elektrotehničar za računalstvo. Bila je to prekrasna četverogodišnja škola, blizu kuće, tako da smo mogli pješke do škole i natrag, što je bilo praktično i ugodno. Sjećanja na srednju školu su jako lijepa. Osim znanja, ostale su i lijepe priče i prijateljstva. Posebno pamtim razrednika, koji je bio iz Slavenskog Broda. Čak i pet godina nakon mature, redovito nas se sjetio, javljajući se i pitajući gdje smo i kako nam ide. Bio je iznimno posvećen svojim učenicima; na godišnjicu mature došao je iako je imao zdravstvenih problema i putovao je iz daleka. Taj događaj pokazuje koliko je volio svoj razred. Došao je, bio s nama do večeri, i onda se vratio na put kući. Takva posvećenost i ljubav prema učenicima ostavila je dubok dojam, a svaka generacija koju je vodio osjećala se posebno. Srednja škola ostala je u sjećanju kao dragocjeno razdoblje ne samo zbog učenja i stjecanja vještina, nego i zbog ljudi i iskustava koja su oblikovala školske dane u nešto nezaboravno.”

Kakvi su dalje bili planovi?

“Nakon završetka srednje škole, odlučila sam odmah otići na sezonu. Shvatila sam da smjer elektrotehnike koji sam pohađala zapravo nije bio ono što me zanimalo, a fakultet mi tada nije bio primarna opcija. Tata mi je rekao da ne moramo svi ići na sveučilište, pa sam odlučila tražiti posao. U Novoj Gradiški nisam ništa pronašla, pa sam odlučila probati sezonu i otišla raditi u Novigrad, u odmarališni kamp kao konobarica. Bilo je to prekrasno iskustvo. Većinom su gosti bili Slovenci, a upoznala sam i ljude iz cijele Hrvatske, pa čak i šire, s kojima sam ostala u kontaktu i danas. Uvijek sam bila društvena i volim sklapati prijateljstva, što mi je u tom poslu jako pomoglo. Takva iskustva ostavljaju trajne uspomene i veze koje ponekad kasnije mogu biti dragocjene. Sezona je bila prilika ne samo za rad nego i za nova poznanstva, druženja i upoznavanje različitih ljudi, što je sve zajedno obogatilo moj prvi radni doživljaj.”

Ipak ste se vratili u svoj rodni grad.

“Nakon povratka s ljetne sezone u Novigradu, počela sam raditi u kafiću Malina. Bio je to kratak, ali ugodan period, baš kao i sama malina, slatko i ugodno. Nakon toga prešla sam kod Ljiljane Šoeh u Carpe Diem, gdje sam provela oko četiri do pet godina. Tamo sam se osjećala

vrlo dobro, a i danas, kada je Novogradiško ljeto, često se vraćam i rado odradim neke honorarne poslove uz trenutni posao za njih. Nakon nekoliko godina, došla je želja za promjenom. Trenutno radim u Progress Steel Technologies u Novoj Gradiški, već četiri i pol godine. Riječ je o metalnoj industriji, a ja radim u administraciji, uglavnom u nabavi, te obavljam razne poslove unutar tvrtke. Kolektiv broji dvadesetak ljudi, većinom muškaraca, pa smo moja kolegica i ja jedine žene, što nam daje određenu "privilegiju" u smislu pažnje i brige. Prilagodila sam se dobro i zadovoljna sam radnim iskustvom i okruženjem."

Kako je počela Vaša ljubav prema kuglanju i tko vas je "zarazio" tom strašću?

„Moja ljubav prema kuglanju zapravo je obiteljska tradicija. Tata je bio taj koji nas je sve zarazio tom strašću, povukao je i mamu, a zatim smo se i brat i ja priključili. Već dugi niz godina gotovo svakodnevno provodimo vrijeme na kuglani, bodreći jedni druge i prateći natjecanja. Ja sam počela prije otprilike 11 do 12 godina, dok su oni krenuli malo ranije i ta zajednička povezanost kroz sport uvijek je bila posebna. Kuglanje nije fizički zahtjevno koliko je psihički. Potrebna je izuzetna koncentracija, moraš znati točno što želiš pogoditi i uskladiti noge, ruke i glavu kako bi postigao željeni rezultat. Bilo je dana kada jednostavno ništa ne ide, kad se osjećam frustrirano i razmišljam o tome da odustanem. Ali želja i strast prema kuglanju uvijek su jače od tih trenutaka. Upornost je ključ. Nakon svakog teškog perioda, kada se vratim, osjećaj je još bolji. Povratak je spektakularan, osjećam se kao pravi ratnik koji se vratio na bojište jači nego prije.“

Koja su Vaša najveća postignuća, iskustva u ligama i turnirima te kako ste se nosili s pritiskom i tremom?

„Kroz posljednje sezone ostvarila sam zapažene rezultate. U sezoni 2022./2023. bila sam treća na Brodsko-posavskoj županiji, a zatim sam osvojila prvo mjesto na regiji, što me plasiralo na državno prvenstvo gdje sam zauzela 11. mjesto. Suočavala sam se s vrhunskim protivnicama, uključujući i reprezentativke, što je bilo istovremeno i izazovno i motivirajuće. U sezoni 2023./2024. ponovila sam uspjeh; prvo mjesto na županiji i regiji Istok, te 15. mjesto na državnom prvenstvu. Na regijskom prvenstvu parova u Požegi osvojila sam prvo mjesto zajedno s Mirjam Gelemanović i srušila rekord kuglane, što je bilo posebno priznanje za moj trud i rad. Uz natjecanja u Hrvatskoj, redovito sudjelujem na turnirima u Pakracu, Sisku i Bosanskoj Gradiški, gdje se okupljaju i međunarodni igrači. Na "Bljesku" sam tako osvojila drugo mjesto. Ovi turniri su mi pomogli da steknem iskustvo, oslobodim se treme i testiram svoje sposobnosti protiv najboljih. Kroz sve ove godine učim da uspjeh ne dolazi samo od talenta. Ključ su treninzi, upornost, želja i volja. Svaka sezona i svaki nastup dodatno me motiviraju da napredujem i postanem bolja kuglačica.“

Prešli ste u prvu Ligu koja je jako zahtjevnja. Kako ste se snašli?

„Prošla sezona bila je posebno izazovna jer sam prešla u prvu ligu s klubom u Đakovu. Cure su me odmah pozvale i rado sam prihvatila, jer sam željela iskusiti zahtjevniju konkurenciju. Rezultati u ligi su bili solidni, ali liga je bila oštrija nego što sam očekivala, što mi je samo dodatno dalo motivaciju da napredujem. Osim toga, sudjelovala sam na natjecanjima parova regije Istok, gdje sam s partnericom osvojila prvo mjesto. Iako nisam išla na županijsko natjecanje zbog specifičnog sustava u Osijeku, na regiji sam završila sedma, što je također bilo vrijedno iskustvo. Na memorijalnom turniru za Tonu i tatu, kao i na Bljesku u Pakracu, osvojila sam drugo mjesto dvije godine zaredom, s rezultatom oko 564, što je pokazalo moju

konstantnost. Ti turniri su mi omogućili da se testiram na različitim stazama i da i dalje učim, treniram i gradim samopouzdanje.“

Kako kuglanje utječe na Vaš život izvan sporta i kako usklađujete treninge i natjecanja s obitelji i hobijima?

„Kuglanje zauzima velik dio mog života, ali s vremenom su mi djeca postala novi hobi i izvor radosti. Imam dvoje djece, nećaka i kumče, i svako od njih na svoj način ispunjava moj život. Provodim vrijeme s njima, a posebno s nećakom koji živi iznad nas. On je poput centra svijeta, naš glavni mali hobi i radost svakog dana.“

Kakav je bio Vaš odnos s ocem, hrvatskim braniteljem, i kako ste preuzeli njegovu ulogu u HVIDRA-i nakon njegove smrti? Jeste osjećali teret zbog činjenice da Vam je otac bio hrvatski branitelj?

„Teret sigurno ne osjećam, ali ponos svakako. Nikada se neću sramiti reći da je moj tata bio hrvatski branitelj, ranjen u ratu i jedan od onih koji su stvarali našu državu. To je za mene izvor ponosa i nešto što ću uvijek isticati. Uvijek ću stati uz branitelje i poštivati njihov trud i žrtvu jer znam što su prošli moj otac i mnogi drugi. Sudjelujem u obilježavanjima i paljenju lampiona ne iz osjećaja obveze, nego iz ljubavi. Kada je tata preminuo, preuzela sam njegovu ulogu. Sama sam se ponudila da nastavim njegov rad i nastojim čuvati tradiciju i sjećanje na sve koji su dali svoj doprinos u Domovinskom ratu.“

Za vojnike se uvijek kaže kako su tvrdi, hladni, oštri. Jel' Vaš otac kao hrvatski branitelj bio u tim okvirima predrasuda ili je bio drugačiji?

„Bio je hrvatski branitelj, ali prije svega bio je ogroman čovjek; jak izvana, a iznutra meka duša, posebno prema meni. Bio je moja najveća podrška u svemu, od prvih dana u kuglanju do svakodnevnih sitnica. Svaki moj nastup pratio je iz pozadine, sjedio iza mene, savjetovao me, bodrio... Bio je i tata, i trener, i najveća sigurnost koju sam imala. Njegova smrt promijenila mi je život u jednom jednom satu. Došla sam kući iz noćne smjene, umorna, preskočila naš ritual kave koji smo uvijek imali kad bih se vratila s posla... i manje od sat vremena kasnije sve se preokrenulo. Mama, brat i ja pokušavali smo ga oživjeti. To su trenuci koji se urežu zauvijek. Unatoč svemu što je prošao, moj tata nikad nije bio krut, nervozan ili hladan, kako ljudi znaju zamišljati branitelje. Bio je blag, smiren, topao, posebno kad je riječ o meni i bratu. Vozio me na posao, vraćao kući da ne idem sama po mraku, bio tu za svaku moju dilemu, problem, ... Uvijek je govorio: 'Reci mi istinu i naći ćemo rješenje.' Zato sam, nakon što je otišao, preuzela njegovu ulogu u HVIDRA-i i nastavila sudjelovati u obilježavanjima, paljenju lampiona i svemu što je on radio. Ne iz dužnosti, nego iz ljubavi. Osjećam da tako čuvam dio njega i svega što je bio za mene, za našu obitelj i za Hrvatsku.“

Jeste razgovarali s ocem o Domovinskom ratu?

„Moj tata je bio zatvorena knjiga kad je riječ o ratu i svojim iskustvima, o detaljima nije pričao, ali je svojim primjerom pokazivao put kojim treba ići. Bio je stalno aktivan u HVIDRA-i, sudjelovao je u organizaciji memorijala, što nas je kao obitelj povezivalo i učilo nas poštovanju prema svim braniteljima. Kada su počeli organizirati memorijal i za njega, nakon njegove smrti, osjećaj je bio poseban. Bilo je lijepo vidjeti kako se ljudi okupljaju, kako se pamti i poštuje njegov doprinos i život. Ostaješ zahvalan i ponosan jer znaš da netko

tvojega oca nije zaboravio, da je njegova priča i dalje dio zajednice. To je osjećaj ponosa i potvrda da treba čuvati sjećanje i prenositi ga dalje.“

Koju biste poruku uputili mladima i široj javnosti o Domovinskom ratu, sjećanju na branitelje i važnosti učenja iz prošlosti? Trebamo li pamtiti ili zaboraviti prošlost?

„Naravno da trebamo pamtiti našu prošlost. Treba učiti o Domovinskom ratu, znati što su naši branitelji prošli i cijeniti njihovu hrabrost. Zaboraviti se ne smije jer u tim pričama i žrtvama leži snaga koju možemo prenijeti na buduće generacije. Mladi trebaju pronaći inspiraciju u ljudima koji su iznijeli najveće izazove i učiti iz njihove predanosti i hrabrosti. To je temelj za poštovanje, ali i za odgovorno življenje u svojoj zemlji.“

Posvećenost Ivone kuglanju, ali i poštovanje prema naslijeđu svog oca, hrvatskog branitelja, svjedoče o važnosti predanosti, ustrajnosti i čuvanja sjećanja na prošlost. Ivonina priča ostavlja snažnu poruku o tome kako strast, podrška obitelji i poštovanje prema vlastitoj povijesti mogu oblikovati i inspirirati buduće generacije.

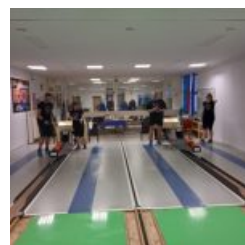
... a voziti „tatine“ lampione umjesto njega je snaga koju, ako ćemo pošteno priznati, imaju samo rijetki među nama.

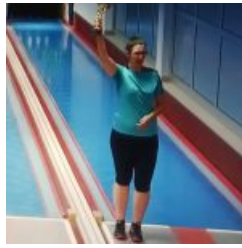
Foto: Ivona Đapić, privatna arhiva

Put ranjenih heroja: Povratak u rat ili tišina borbe 7/9

Autorica: Dubravka Kovačić

Tekst je financiran sredstvima Agencije za elektroničke medije u sklopu Projekta poticanja novinarske izvrsnosti u 2025. godini.

Komentari